

herefter skulle betale deres Bekendtgørelser saavel som de Eksemplarer, de hidtil have faaet som Frieksemplarer. Men det er i Virkeligheden kun at betale af den ene Lomme i den anden. Forslaget, som bestaar af 3 Paragraffer, gaar for det første ud paa at bemyndige Ministeren til ogsaa at optage andre Bekendtgørelser end dem, der i Henhold til den gældende Lov kunne optages, saa at der i Statstidende ogsaa kan indrykkes Bekendtgørelser fra Stiftelser, Selskaber, Kreditforeninger o. s. v., alt efter en af Indenrigsministeren udfærdiget Instruks. Dette vil efter de Erfaringer, man har faaet ved Henvendelser, man har modtaget om Indrykning af saadanne Bekendtgørelser, men som man har maattet afslaa, fordi vi ingen Ret havde til det, kunne give nogen Forhøjelse af Indtægten. Dernæst er der formentlig ingen Grund til at blive staaende ved de Takster for Bekendtgørelser, man fastsatte i 1903, idet, saavidt jeg ved, saa at sige alle Blade ere gaaede opad med deres Takster for Bekendtgørelser, saa at Prisen for Bekendtgørelser i Statstidenden er betydeligt under, hvad den er i offentlige Blade i København for Eksempel. Den næste Paragraf, § 2, gaar da ud paa at forandre Bestemmelsen i den nugældende Lov saaledes, at Indenrigsministeren faar Berettigelse til at sætte Prisen for Bekendtgørelser op i Forhold til den takstmæssige Betaling i Dagspressen. Nu have vi, som sagt, efter den gældende Lov maattet blive staaende ved den lave Betaling. Selv om denne Forhøjelse af Taksterne ikke alt sammen vil blive forøget Indtægt, tør jeg dog gaa ud fra at vi ved Gennemførelse af de forhøjede Takster og ved Opnaaelse af det forøgede Antal Bekendtgørelser ville kunne tilføre Statskassen en Indtægt paa imellem 20,000 og 25,000 Kr. — det er naturligvis umuligt at angive noget bestemt i saa Henseende.

Jeg skal dernæst have den Ære at fremsætte Forslag til Lov om *Dækning af Udgifterne ved Sparekassetsilsynet*. Finanskommissionen har foreslaaet, at man skulde paalægge Sparekasserne at udrede et Beløb, som dækkede de Udgifter, der for Staten ere forbundne med Tilsynet med Sparekasserne. I saa Henseende er der med Rette henvist til, at der i § 55 af Loven af 29. Marts 1904 om Livsforsikringsvirksomhed er paalagt Selskaberne en Afgift af 2 pro mille til Staten. Jeg skal oplyse, at disse 2 pro mille, som Selskaberne hidtil have indbetalt, rigeligt have kunnet dække Udgifterne ved det

Tilsyn, Staten har ved Forsikringsraadets Virksomhed, og i det hele de Udgifter, som Staten har med Tilsynet af Forsikrings-selskaberne, ja, at det endog har kunnet give Overskud. Udgifterne ved Tilsynet med Sparekasserne ere, som ærede Medlemmer ville se paa Finanslovforslaget, i Henhold til den sidst vedtagne Lov nu komne op paa 16,000 Kr. Nu er det her foreslaaet, at der skulde paalægges Sparekasserne at udrede et Beløb svarende til $\frac{1}{30}$ pro mille af de paagældende Spareres Tilgodehavende, og saaledes at intet Institut skal udrede over 600 Kr. og intet mindre end 2 Kr. Derved vil der efter de af Sparekassensinspektøren foretagne Beregninger kunne paaregnes en Indtægt for Statskassen af omtrent 23,000 Kr. Det er omtrent 7,000 Kr. mere end den nuværende Udgift, men der er neppe Sandsynlighed for, at Udgiften kan blive staaende paa de 16,000 Kr. Et effektivt Sparekassetsilsyn, som den Kommission, der arbejder med Sparekasse- og Bankvæsenet for Tiden, sikkert vil foreslaa, vil temmelig sikkert kræve en forøget Udgift. Jeg har derfor ment det rigtigt allerede nu at fastslaa en saadan Promille, at man dog havde noget mere end det, der lige akkurat skulde til nu.

Jeg kommer dernæst til Forslag til Lov om *Tilleg til Postlov* Nr. 57 af 5. April 1888 med senere deri foretagne Ændringer m. m. Dette Forslag er i første Række foranlediget af Sparekommissionen, som vi populært have kaldt Finanslovkommissionen. Sagen er den, at man fra 1888 til 1902 havde en Bestemmelse i Postloven om Distrikter, hvor Lokalporto kunde benyttes, ifølge hvilken det var saadanne Distrikter, der findes indenfor det samme Poststeds Omdelingskreds, saa at man efter de nugældende Takster for Brevenes Vedkommende kunde benytte 5 Øres Porto ved de Brevsamlingssteder, Postekspeditioner eller Postkontorer, som ere een Omdelingskreds, medens man, saa snart man skulde ud over Distriktet, maatte benytte et 10 Øres Frimærke. Da man i 1902 gik op fra 4 og 8 Øres til 5 og 10 Øres Porto, bleve disse Bestemmelser forandrede saaledes, at man udvidede disse Lokaldistrikter til alle Brevsamlingssteder, der hørte ind under eet Postkontor. Saaledes betragtes Breve — skulle vi tage en By inde i Landet som Viborg —, der fra et Sted, der maaske ligger 3 til 4 Mil paa den ene Side af Viborg, komme med kørende Post ind til Viborg for at ekspederes til et Sted lige saa langt ude paa den anden Side, som Lokalforsendelse, fordi de kun passere eet Postkontor, ganske